

V nečekaném popudu pod vlivem opojné kombinace rozvernosti a radosti křiknu na Anu: „Pořádně se drž!“ A přetáčím nás na záda. Ana vykřikne a zapírá se rukama o plexisklo kokpitu. Když nás převrátím zpátky, směje se. To je ta nejspokojivější odezva, jakou si muž dokáže představit, a taky mě nutí do smíchu.

„Teď jsem ráda, že jsem nesnídala!“ houkne na mě.

„Jo, zpětně vzato, je to dobře, protože se to chystám udělat zas.“

Tentokrát se drží popruhů a zaklání hlavu, aby viděla přímo na zem, nad kterou visí. Radostně se chichotá a zvuk jejího smíchu se mísí se svistem větru.

„Krásný, co?“ zavolám.

„To jo.“

Vím, že nemáme moc času, protože termika tady není nic moc, ale je mi to jedno. Ana si to užívá... a já taky.

„Vidíš ten knipl před sebou. Chytni ho.“

Snaží se ke mně otočit hlavu, ale pevně utažené popruhy jí to nedovolují.

„No tak, Anastasie, vezmi to do rukou,“ naléhám důrazněji.

Moje páka se mi pohne v rukou a já vím, že ji taky drží.

„Chytni to pořádně. Drž to v klidu. Vidíš před sebou ten budík uprostřed? Musíš tu ručičku udržet na středu.“

Krásně plachtíme po přímé ose, červená bavlnka zůstává kolmo ke kokpitu.

„Šikovná holka.“

Moje Ana. Nikdy necouvne před žádnou výzvou. A z nějakého nepochopitelného důvodu jsem na ni nesmírně pyšný.

„Jsem ohromená, že jsi mi přenechal kontrolu,“ zahuláká zpátky.

„To byste koukala, co všechno bych vás nechal dělat, slečno Steeleová. A teď už mi to vrať.“

Přebírám kontrolu nad knipletem a stáčím nás ve směru letiště, protože už začínáme ztrácet výšku. Myslím, že nás tam dokážu dopravit. Prostřednictvím vysílačky informuju Benseona a každého, kdo by mohl poslouchat, že se chystáme přistát, a dělám ještě jednu otočku, abych nás dostal blíž k zemi.

„Teď se drž, bejby. Bude to trochu drncat.“

Zahajuju klesání a rovnám L-23, aby směřovalo vodorovně s ranvejí. Rychle se blížíme k travnaté ploše, na kterou s žuchnutím dosedáme. Daří se mi udržet obě křídla nad zemí, dokud nedojedeme ke stopce na samém konci ranveje. Odjišťuju poklop, otvírám ho, rozepínám si pásy a škrábu se ven.

Protahuju se, odepínám si padák a usměju se na růžolící slečnu Steeleovou. „Tak jaké to bylo?“ ptám se a sahám dovnitř, abych jí rozepnul pásy a odepnul padák.

„Bylo to mimořádné. Děkuju,“ přiznává a oči jí svítí radostí.

„Bylo to něco víc?“ ptám se a doufám, že si nevšimla, s jakou nadějí v hlase.

„Bylo to mnohem víc.“ Rozzáří se a já jsem najednou v sedmém nebi.

„Tak pojd.“ Podávám jí ruku a pomáhám jí vylézt z kokpitu. Když seskočí dolů, беру ji do náruče a tisknu k sobě. Ještě jsem plný adrenalinu, a tak mé tělo okamžitě zareaguje na její měkkost. V nanosekundě mám ruce v jejích vlasech a zakláním jí hlavu, abych měl přístup k jejím ústům. Jednou rukou jí sjíždím po páteři až na bedra a mačkám si ji k probouzejícímu se rozkroku a moje rty si nárokují ty její v dlouhém, smyslném a majetnickém polibku.

Chci ji.

Tady.

Teď.

Na trávě.

Zareaguje podobně, prsty má zapletené v mých vlasech, tahá mě za ně a prosí, abych si ji vzal, otvírá se mi jako květ.

Odrhávám se, abych se nadechl a přišel k rozumu.

Proboha, na poli ne!

Benson a Taylor jsou nedaleko.

Z očí jí sálá touha, taky by to chtěla.

Nedívej se na mě tak, Ano.

„Snídaně,“ zašeptám dřív, než udělám nějakou hloupost. Otáčím se, беру ji za ruku a vyrážím zpátky k autu.

„A co ten kluzák?“ diví se a snaží se stačit mému tempu.

„Někdo už se o něj postará.“ Od toho Taylora platím. „My se teď najíme. Tak už pojd.“

Radostně vedle mě kráčí a sálá z ní štěstí; nevím, jestli jsem ji někdy viděl tak veselou. Její nálada je nakažlivá a já marně vzpomínám, jestli jsem se já sám někdy cítil tak povzneseně. Když jí otvírám dveře auta, neubráním se úsměvu od ucha k uchu.

Z reproduktorů se valí hudba Kings of Leon a já vyjíždím z letiště zpátky k I-95.

Na dálnici začne Aně pípat mobil.

„Co to bylo?“ ptám se.

„Upomínka na prášky,“ zamumlá.

„To je dobře, skvělá práce. Nenávídím kondomy.“

Mrknu po ní koutkem oka a myslím, že jsem zahlédl, jak protočila oči, ale jistý si nejsem.

„Líbilo se mi, když jsi mě představil Markovi jako svou přítelkyni,“ mění téma.

„A nejsi snad?“

„Jsem? Myslela jsem, že jsi chtěl mít sub.“

„To jsem chtěl, Anastasie. A pořád chci. Ale už jsem ti říkal, že chci taky víc.“

„Jsem strašně šťastná, že chceš víc,“ řekne tiše.

„Chceme se potěšit vzájemně, slečno Steeleová,“ popíchnu ji a zájždím před International House of Pancakes – což je jedno z tátových hříšných potěšení.

„IHOP?“ vyhrkne nevěřicně.

Mustang zavrčí a ztichne. „Doufám, že už máš hlad.“

„Tady bych tě teda nikdy nečekala.“

„Táta nás do jedné z nich brával pokaždé, když byla máma na lékařské konferenci.“ Sedáme si do jednoho z jídelních boxů, čelem k sobě. „Bylo to naše tajemství.“ Pročítám menu a po očku sleduju Anu, jak si uhazuje vlasy za uši a zkoumá, co by jí mohla palačinkárna nabídnout k snídani. Nedočkavě si olízne rty a já musím potlačovat přirozenou fyzickou reakci těla. „Už vím, co chci,“ vydechnu a přemítám nad tím, co by asi řekla na návrh skočit si se mnou na toalety. Naše oči se střetnou a já se dívám, jak se jí rozšiřují zorničky.

„Chci to samé, co ty,“ vypraví ze sebe. Jako obvykle, slečna Steeleová necouvne před žádnou výzvou.

„Tady?“ *Víš to určitě, Ano?*

Očima bloudí po tiché restauraci, až doputuje zpátky ke mně. Její pohled těžkne a smyslně vábí. „Přestaň si kousat ten ret,“ varuju ji. A i když bych to udělal moc rád, nebudu ji šukat na záchodě v IHOP. Ona si zaslouží víc, a upřímně – já taky. „Ne teď, ne tady. Tady si tě vzít nemůžu, tak mě nesváděj.“

Navíc jsme v tu chvíli vyrušeni.

„Ahoj, jmenuju se Leandra. Můžu pro vás... ehm... dva...ehm... dnes po ránu... něco...?“

Ach bože. Předstírám, že tu rusovlasou servírku nevidím.

„Anastasie?“ vyzývám ji.

„Už jsem ti říkala, že chci to samé, co ty.“

Kčertu. To už mi mohla rovnou sednout na klín.

„Nechcete vy dva ještě minutku, abyste si vybrali?“ ozve se číšnice.

„Ne. My víme, co chceme.“ Nedokážu odlepit oči od Any. „Dáme si dvakrát originální palačinky z podmáslí s javorovým sirupem a k tomu plátek slaniny, dva pomerančové džusy, jednu kávu s odstředěným mlékem a jeden čaj English Breakfast, jestli ho máte.“

„Děkuju, pane. Bude to všechno?“ Dokonce i číšnici z nás zakolísá hlas. Zní dýchavičně a rozpačitě. Odvracím oči od Any a významným pohledem ji posílám pryč, což vzápětí udělá.

„Vidíš, to prostě není fér,“ postěžuje si Ana tiše a přitom kreslí prstem na stůl osmičku.

„Co není fér?“

„To, jak odzbrojuješ lidi. Ženy. Mě.“

„Já tě odzbrojuju?“ Jsem ohromen.

„Neustále.“

„Jsou to jenom pohledy, Anastasie.“

„Ne, Christiane, je to mnohem víc než pohledy.“

Pořád to vnímá naopak, a tak jí ještě jednou říkám, jak odzbrojující je ona pro mě.

Zamyšleně svráští obočí. „To je ten důvod, proč jsi změnil názor?“

„Jak, změnil názor?“

„No – na... ehm... na nás.“

Že bych změnil názor? Myslím, že jsem jenom trochu posunul hranice, to je všechno. „Nemyslím, že jsem tak docela změnil názor. Musíme jen jinak definovat naše podmínky, jinými slovy – posunout hranice. Může nám to fungovat, tím jsem si jistý. Chci tvou submissi v herně. Potrestám tě, když nebudeš dodržovat pravidla. A všechno ostatní... by mohlo být předmětem diskuse. To jsou mé podmínky, slečno Steeleová. Co o tom soudíte?“

„Takže s tebou budu moct spát? Ve tvé posteli?“

„To bys chtěla?“

„Ano.“

„Dobře, souhlasím. Mimoto, spím velmi dobře, když jsi v mé posteli. Netušil jsem, že bych mohl.“

„Měla jsem strach, že mě opustíš, když s tím vším nebudu souhlasit,“ přiznává trochu pobledlá.

„Já nikam nejdu, Anastasie. A kromě toho...“ *Jak si něco takového mohla myslet?* Musím ji nějak povzbudit. „Řídíme se tvým doporučením, tvou definicí: kompromis. Poslalas mi to mailem. Zatím to na mě zabírá.“

„Jsem šťastná, že chceš víc.“

„Já vím,“ připouštím hřejivě.

„Jak to, že to víš?“

„Věř mi. Prostě to vím.“ *Něco jsi zmínila ve spánku.*

Servírka se vrací s naší snídaní a já sleduju, jak si ji Ana vychutnává. Zdá se, že „víc“ na ni zabírá.

„Je to výborné,“ pochutnává si.

„Líbí se mi, když jíš s chutí.“

„To asi bylo tím cvičením včera večer a vzrušením dnes ráno.“

„Bylo to vzrušující, vid’?“

„Bylo to velmi hezké, pane Greyi,“ řekne a vkládá si do úst poslední kousek palačinky. „Smím se o to postarat?“ dodává.

„O co – postarat?“

„Zaplatit za to jídlo.“

Odfrknu si. „To teda nesmíš.“

„Prosím. Přeju si to.“

„To už bys mě mohla rovnou vyklestit.“ Varovně vytáhnu obočí.

„Tohle je pravděpodobně jediné místo, kde si můžu dovolit zaplatit.“

„Anastasio, oceňuju tvou snahu. Opravdu. Ale ne.“

Rozladěně našpulí rty, když požádám rusovlásku o účet. „Nemrač se na mě,“ pohrozím jí a kontroluju hodinky; je 8:30. Ve čtvrt na dvanáct mám schůzku s lidmi z úřadu pro revitalizaci v Savannah, takže se musíme vrátit do města. Zvažuju, že to zruším, protože chci být s Anou, ale ne, to by bylo příliš. Běhám za ní, místo toho, abych se soustředil na práci.

Priority, Greyi.

S její rukou v mé odcházíme autu a vypadáme přitom jako jakýkoliv jiný pár. Ona má na sobě mou velkou mikinu a vypadá v ní přirozeně, uvolněně a krásně – a abych nezapomněl, je se mnou. Tři chlapi, kteří se courají dovnitř, ji bezostyšně okukují a ona si jich vůbec nevšímá, ani když jí majetnický ovínou ruku kolem pasu. Ona vůbec netuší, jak je krásná. Otvírám jí dveře a ona se na mě hřejivě usměje.

Na to bych si dokázal zvyknout.

Zadávám do navigace adresu její matky a za poslechu Foo Fighters vyrazím na sever k I-95. Ana si ťuká nohou do rytmu. Tahle hudba se jí líbí – ryze americký rock. Provoz na dálnici už je hustší, do města míří lidé za prací. Ale to nevadí: jsem tu s ní rád, rád s ní trávím čas. Držím ji za ruku, dotýkám se jejího kolena, dívám se, jak se směje. Vypráví mi o předchozích návštěvách Savannah; nemá ráda to vedro, ale oči jí září, když mluví o mámě. Dnes večer bude zajímavé sledovat její soužití s mámou a otčímem.

S trochou lítosti zastavuju před jejich domem – přál bych si, abychom se mohli takhle zašít na celý den; posledních dvanáct hodin bylo... hezkých.

Byly víc než hezké, Greyi. Byly skvělé.

„Nechceš jít dál?“ ptá se nesměle.

„Musím pracovat, Anastasio, ale večer budu zpátky. V kolik to bylo?“

Navrhuje sedmou hodinu a teprve pak se podívá na mě, oči jí pořád radostně svítí. „Děkuju... za to víc.“

„Potěšení je na mé straně, Anastasio.“ Políbím ji a přitom si kradu její krásnou, sladkou vůni.